

Ко би рекао да ће Српска и Срби постати колатерална политичка жртва бошњачко-хрватског измирења?! Колико неочекивано, толико и доследно, како односима у БиХ, уопште, тако и држању Хрвата, посебно. Сутрадан пошто су Златко Лагумџија и Драган Човић објавили реконструкцију Владе Федерације, у коју су напоскон укључена два ХДЗ-а, колумниста западностарског портала Дневник.ба присетио се да Срби нису ништа бољи од Бошњака. У коментару под насловом „Завршетак платформашке бруке - почетак нормализације“, Пејо Гашпаревић, међутим, ниједном речју није објаснио какве везе имају Српска и Срби и са заматањем и са разрешењем кавге у ФБиХ, који трају још од завршетка последњих избора у БиХ.

Његова теза своди се на следеће: пошто смо поправили односе на једној страни, сада можемо да их покваримо на другој... „Уврштавањем победничких странака у хрватском бирачком телу у федералну власт стичу се предиспозиције за заустављање даљег поткопавања бошњачко-хрватских односа и њихово релаксирање. Бошњачке странке под вођством СДП-а својим одустајањем од платформашке власти, коју су скупа са оданим медијима тако страствено бранили, на посебан начин признају властиту кривњу... С друге стране, и странке са хрватским предзнаком, а понајпре два ХДЗ-а, гурнуте су у шансу да се ослободе предоџби о неговању блискости са политичком Бањалуком и наводним захлађењем односа са политичким Сарајевом.“ Дакле: захлађење са Сарајевом било је наводно, а зближавање са Бањалуком - привидно.

Није толико проблем „помама и слепоћа“ СДП и Златка Лагумџије, па чак ни то што су политички гушили два ХДЗ-а, него само то што их је „на животу одржао Додик“.

Да подсетимо, све се закувало због тога што лидер СДП-а никако није могао да се помири с тим да ће применом принципа националне ротације у Савету министара БиХ остати без иједне од две најатрактивније функције у врху заједничке извршне власти. Прво је бацио око на позицију „премијера“, на коју је требало да дође Хрват, а затим на функцију министра спољних послова, која је требало да припадне Србима. Пошто ни једни ни други нису потрчали у сусрет његовим жељама, огласио се један од оних „бивших заменика помоћника подсекретара у Стејт департменту“, који се увек појаве у

Сарајеву у прави час, да у складу са америчким вредностима подржи велику мултиетничку партију коју чини 99 одсто муслимана. Тај, звао се Хејџел, у интервјуу за „Дане“ или „Босну“ лепо је објаснио да је „природно да Златко као лидер победничке странке добије неки важан положај“. Нимало импресиониран таквом препоруком, Додик је из Бањалуке поручио Лагумџији да „може да рачуна једино на неки споредан ресор“. Пошто већ премијерску функцију није могао да преотме Хрватима, револтирани лидер СДП-а је онда одлучио да преузме сву власт у Федерацији. Са неким кобајаги програмским маневром званим „платформа“, који се јако допао амбасадору Муну, удаљио је од власти изборне фаворите хрватског народа.

Легалитет овом политичком скандалу, у коме су, мимо одлуке ЦИК-а, два ХДЗ-а замењена једном проуштаком и једном странком крупног приватног бизниса, дао је лично в. п. Инцко. Док Мун и Инцко немим одобравањем учествују и у новом Златковом предмету преко главе, професор Миле Ласић са Универзитета у Мостару основано закључује да је „СДП-ова главна одлика стално произвођење криза, прекјуче са СНСД-ом, јуче са ХДЗ-овима, а данас са СДА“ (Ослобођење, 5. јуни 2012.). Али, ни доктор Миле не помиње да су главне жртве „СДП-ове кривње“ ипак били Хрвати и да би „Златкова реанимација два ХДЗ-а“ закаснила да све време није било политичке инфузије из Бањалуке.

У време када су Херцег-Босанци трпели СДП-ов зулум, док је америчка амбасада у Златку препознавала политичара довољно бистрог, вештог и дрског да данас интегрише Федерацију а сутра целу БиХ, матица Хрватска на прагу ЕУ стрепила да им се херцеговачка дијаспора не испречи на путу за Брисел, а Ватикан опрезно одмеравао свој став, отворена, директна, јасна и гласна подршка стигла је само из Бањалуке. Представници РС су одбијали аранжмане са Злајом и Суљом (СДП-СДА) мимо једино легитимних Човића и Љубића. А да би два ХДЗ-а могла своју невољу да огласе преко електронских медија, репортажна кола РТРС су из Бањалуке путовала у Мостар, па су Хрвати бар на један дан имали свој национални канал. Као одговор на све те манифестације усамљене и принципијелне подршке РС, због које је народ у западној Херцеговини тражио да се и формално стави под заштиту Бањалуке, Пејо Гашпаревић цитира Перу Судара, помоћног бискупа Врхбосанске бискупије: „За мене је најпоразнија чињеница и за опстанак ове земље застрашујуће сазнање да хрватске политичке представнике пред помамом и слепоћом бошњачких мултиетничких партија на животу држи Додик! Извесно је да ће тако чинити само док му буде политички исплативо у

борби Бањалуке против Сарајева. Као да стање Хрвата у РС није достатан доказ." Дакле, није толико проблем „помама и слепоћа" СДП и Златка Лагумџије, па чак ни то што су политички гушили два ХДЗ-а, него само то што их је „на животу одржао Додик". Прецизније речено: није непријатељ - давител, него спаситељ!

Док Мун и Инцко немим одобравањем учествују и у новом Златковом премету преко главе, професор Миле Ласић са Универзитета у Мостару основано закључује да је „СДП-ова главна одлика стално произвођење криза, прекјуче са СНСД-ом, јуче са ХДЗ-овима, а данас са СДА"

На крају коментара Пејо Гашпаревић мудро закључује: „Управо су наступајуће околности свргавања наметнуте платформашке власти прилика да се слојевито хрватско национално биће у БиХ ослободи и српског и бошњачког 'загрљаја' који су, сваки на свој начин, погубни за Хрвате." Бар поводом „свргавања платформаша" било би прецизније рећи да је тај „загрљај" са бошњачке стране био загрљај политичког насиља, а са српске - загрљај подршке. Али, уместо вајкања због грубих релативизација и беспримерне незахвалности, дао бих хрватским комшијама један добронамеран савет ради мира у Босни. Било би време да престану са калкулацијама да ће као језичак на ваги вечито профитирати на сукобу између Срба и Бошњака и да покушају да свој статус и политику у БиХ дефинишу независно чак и од Загреба. Досадашња лавирања између „референдума" и „ливањског питања", трећег ентитета и јединствене Босне, Херцег-Босне и Босне Сребрене, Посаваца и Херцеговаца, Мостара и Загреба, па и Сарајева и Бањалуке, колико год су на моменат деловала лукаво, нису им баш много добра донела.